

דברים לזכרה של אהובה יעקובוביץ' ז"ל

נאווה ויעקב, נעם ז"ל ורונית, רחלי וניל, הנכדים אדם ושירה, שרון ואביב, אורי מיכל ואייל, ירדן, עדן ובר, קרובי המשפחה, חברי שדות ים וכל מי שהגיע לחלוק כבוד אחרון לחברתנו אהובה שנפטרה ביום שישי, שלושה ימים לפני יום הולדתה השמונים ותשע.

אהובה לבית פוד, בת הזקונים להוריה ישראל וחווה, ואחותם של שרה כץ והאחים יצחק, דוד ובון, נולדה בחיפה בתשעה בינואר 1928.

המשפחה עלתה מעיירה על גבול רוסיה – רומניה כבר ב- 1921. ככל אנשי העלייה השנייה הם היו ציונים וביקשו לממש את חזון יישוב ארץ ישראל, אך התקשו להתערות בארץ. תחילה התמקמו בכפר סמוך לחיפה. האזור היה מוקף ערבים שהתנכלו ליהודים. בנוסף לכך המשפחה התקשתה להתפרנס, לכן הם עברו לגור בעיר התחתית בחיפה, שם ניהלו שכנות טובה עם הערבים.

"ב- 1928, כשהייתי תינוקת, סיפרה אהובה לנכדתה, החלו הפרעות, והערבים טבחו ביהודים. משפחה ערבית הסתירה אותנו בביתם והצילה את משפחתי מידי המרצחים". בחסות הלילה יצאו בני המשפחה מהמסתור וברחו להדר הכרמל, שם גרו יהודים בלבד. האב בנה בית ונגריה קטנה והמשפחה התפרנסה בדוחק. האחים הגדולים הועברו למסגרות חינוך מחוץ לבית ואהובה נותרה לבדה עם ההורים. לא פעם התלוותה לאימה כדי לסייע לאב המשפחה בנגריה. וכשהעבודה התארכה, פרשו ההורים שמיכה על הנסורת ואהובה נרדמה על רקע הניסורים והלמות הפטיש. כילדה שגדלה באווירה של "יהודי דבר עברית", התבוננה אהובה בהערכה רבה באביה המשכיל שישב לצד אימה ותרגם לה את העיתון שקרא בעברית. אולם נבוכה כשאימה פנתה אליה ביידיש וביקשה ממנה לאסוף את הירקות שהתפזרו באוטובוס בשעה שעשו דרכן הביתה מהשוק.

עד גיל שש עשרה למדה אהובה בבית הספר והייתה חניכה בתנועת הנוער העובד. אחרי שאימה נפטרה עברה אהובה לפנימיית בנות בנהלל ובהמשך עברה לקיבוץ ניר דוד. באמצע שנות הארבעים התחנכו בקיבוצים הרבה מאד חניכי תנועות נוער וילדים מעליית הנוער. כשהוקם הפלמ"ח הוכשרו הנערים וגובשו להכשרות מגויסות. לצד הלימודים ועבודה במשק עסקו באימוני שדה, אימוני נשק, מסעות מפרכים, תרגילי הגנה עצמית ומבחני אומץ. ובמעט הזמן הפנוי הנעורים לבלבו. בנר דוד פגשה אהובה את יוסקה הררי, והסמיקה כשחבריה שרו את השיר "...שנינו

אך בדד יושבים/ כי צעירים עודנו/ בואי נא ושבי נא על ברכיי / הביטי אל עיניי/
אהובתי."

בחורף 1947 הצטרפה אהובה עם חברה מההכשרה המגויסת לגדוד השלישי של חטיבת יפתח והם עלו לצפת. הבחורים יצאו למשימות לחימה והבנות קיבלו על עצמן את תפקידי התומכות. על אהובה הוטל תפקיד נוסף של שמירה על המחסן הנשק. עם הקמת צבא הגנה לישראל, שרתה כמזכירה של קצין תחבורה גדודי, עד שנקראה עם כל בני ההכשרה לגבול הצפון כדי לבנות את ההיאחזות של קיבוץ יפתח.

בשלוש השנים שעשתה שם, אהובה קשרה את גורלה עם הקיבוץ הצעיר, אולם בן זוג טרם נמצא.

באותן שנים, ספרה אהובה לנכדיה, ביקרה מידי פעם את אחותה שרה בשדות ים. כאן זכתה להכיר את זקסי, נהג המשאית בהיר העיניים. עברה עוד חצי שנה של זוגיות חצויה בין שדות ים לקיבוץ יפתח עד שהחליטו למסד את חייהם המשותפים ב-1951. פער הגילים בינה לבין חברי המשק הקשה על השתלבותה בחברה, אבל שנה אחר כך עם לידתה של נאוה, אהובה השתכנעה להישאר בשדות ים. גם לאחר לידתו של נועם, זקסי המשיך לנהוג על המשאית שעות ארוכות ואהובה נשאה בעול גידול הילדים לבדה. שש שנים אחר כך הצטרפה רחלי למשפחה. רק כשיצאו יחד להפלגה באניית הקיבוץ עליה זקסי עבד כטבח, התלכדה המשפחה.

27 שנים אהובה עבדה במערכת החינוך ונתנה ביטוי לאהבתה הגדולה לילדים. בפתיחות וביצירתיות שלא עמדו בקנה אחד עם התפיסות החינוכיות המקובלות מצאה אהובה דרכים מקוריות להתמודד עם בעיות. "ניסיתי להרגיל את הילדים לעשות את צרכיהם בסיר, כתבה בספר "מעשים ומעשיות", הקושי העיקרי היה דווקא כשהיינו בטיול היומי. אז עלה בי הרעיון לצאת לטיול בטבע עם הסירים. ושם, עם ציוץ הציפורים ולבלוב העצים – היו הילדים עושים את צרכיהם בסיר". בהמשך עבדה במחסן הבגדים של הנעורים ובמחסן הילדים. אהובה הקימה את חנות יד שנייה. מתוך תחושת ערך הבגד וסלידה מבזבוז היא התמסרה לעבודה עם כל הלב. ובאהבה גדולה יצרה מוסד קטן להנאת כולנו, חברות, נערות וילדים. מהיצירתיות של אהובה נהנו גם בני המשפחה ובמיוחד הנכדים. לצד הדאגה והמסירות לצורכיהם נהגה אהובה להעניק להם הפתעות בדרכים מקוריות ולשמח את כולם.

שנה לאחר מותו של זקסי ממחלת הסרטן נתקלה אהובה במודעה קטנה שהתפרסמה בעיתון הקיבוץ. בחור אלמן חיפש שותפה לטיול בחו"ל, ואהובה הגישה

את מועמדותה. כך זכתה באהבה המאוחרת של דב מקיבוץ גברעם. יותר מעשרים שנה נהנו מזוגיות יפה וחלקו יחד סופי שבוע, טיולים ואירועי תרבות. כשמחלת האלצהיימר תפסה מקום, נכנסה פריטי המקסימה לחייה של אהובה. אחרי תקופה קצרה, בדרכה הטובה ובסבלנות רבה, מצאה את הדרך לליבה של אהובה שהתקשתה לוותר על עצמאותה. יותר משש שנים ליוותה פריטי את אהובה, דאגה לכל מחסורה והייתה כבת המשפחה. בשבוע האחרון לחייה עברה אהובה אירוע מוחי קשה והכרתה לא שבה עוד. לקראת שבת נדם ליבה. אהובה הלכה לעולמה.

יהי זכרה ברוך ושמור בתוכנו.